

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M. H., R.**, právne zastúpený JUDr. J. D., DrSc., advokátom, K., proti žalovanému: **Mgr. Ing. P. K., S.**, správca konkurznej podstaty úpadcu T. R., s. r. o., N., IČO: X., právne zastúpenému Mgr. P. S., PhD., advokátom, N., **o návrhu na vylúčenie pohľadávky zo súpisu**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. septembra 2012, č. k. 21CoKR/3/2012-100, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **odmieta**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške 3 129,60 Eur do troch dní k rukám právneho zástupcu žalovaného.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 29. 02. 2012 č. k. 25Cbi/15/2010-84 v časti týkajúcej sa 50 495,39 Eur podľa § 96 ods. 1 O. s. p. z dôvodu späťvzatia návrhu žalobcom konanie zastavil, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcu zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 4 680,70 Eur do troch dní. Rozhodol tak na základe vykonaného dokazovania k návrhu, ktorým žalobca žiadal, aby súd vylúčil zo súpisu majetku pohľadávku voči žalobcovi vo výške 486 015,33 Eur s poukazom na to, že dňa 26. 05. 2005 bola medzi žalobcom a úpadcom uzatvorená zmluva o pôžičke a dňa 30. 05. 2005 zmluva o dielo. Súd prvého stupňa uviedol, že žalobca listom zo dňa 07. 06. 2010 započítal svoju pohľadávku z pôžičky v celkovej výške 486 015,33 Eur voči pohľadávke úpadcu vo výške 435 519,94 Eur, keď úpadca doručil žalobcovi dňa 03. 06. 2010 faktúru, ktorou si účtoval cenu za zhotovenie predmetu diela, ku ktorému sa podľa zmluvy o dielo uzatvorenej dňa 30. 05. 2005 zaviazal. Predchádzajúci správca konkurznej podstaty úpadcu ale pohľadávku žalobcu ako premlčanú poprel a podstatu doplnil o zapísanie pohľadávky vo výške

435 519,94 Eur. Súd prvého stupňa konštatoval, že návrh žalobcu nie je dôvodný, pretože súčasťou konkurznej podstaty sú i pohľadávky, ktoré má úpadca v právnej pozícii veriteľa voči svojim dlžníkom a tieto je správca povinný vymáhať alebo ich môže speňažiť formou odplatného uspokojenia. Predmetnú pohľadávku, o ktorej žalobca tvrdí, že nie je dôvodne zapísaná do majetku úpadcu a žiada o jej vylúčenie, zahrnul správca do majetkovej podstaty, keď konal s odbornou starostlivosťou, ktorú zákon správcovi konkurznej podstaty ukladá, pričom doklady, predložené žalobcom k zániku jeho pohľadávky nebolo potrebné skúmať vzhľadom na to, že žaloba, ktorou žalobca namietal existenciu dlhu voči úpadcovi, nemôže byť úspešná, nakoľko žalobca vo vylučovacom konaní nepreukázal, že mu patrí subjektívne právo k pohľadávke, ktorá bola zaradená do súpisu, ktorá skutočnosť jediná by vylučovala zapísanie majetku do súpisu, pričom vylučovaciu žalobu môže podať len taká osoba, ktorá tvrdí, že ona je veriteľom predmetnej pohľadávky a pohľadávka by patrila tejto osobe a nie úpadcovi. Súd prvého stupňa zdôraznil, že takéto skutočnosti však žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že by mu patrilo právo k pohľadávke, ktorá skutočnosť by mala za následok jej vylúčenie z majetku podstaty úpadcu. Súd prvého stupňa preto s poukazom na to, že žalobca svoje tvrdenia, ktoré by zakladali dôvodnosť žaloby pri aplikovaní ust. § 78 ods. 3 ZKR nepreukázal, žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a v konaní neúspešného žalobcu zaviazal k povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave ako súd odvolací napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobcu zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1 304,-- Eur. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. i na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005 a zdôraznil, že dokazovanie v rozsahu vykonanom prvostupňovým súdom odvolací súd považuje za dostatočné, keďže sa prvostupňový súd podrobne zaoberal všetkými účastníkmi tvrdenými skutočnosťami a vznesenými námietkami, tieto správne jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti vyhodnotil. Právny záver súdu prvého stupňa, a to nepreukázanie zo strany žalobcu, že mu táto pohľadávka patrí, je podľa odvolacieho súdu správny. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd ďalej uviedol, že vylučovacia žaloba dlžníka, ktorý v nej argumentuje tvrdením, že dlh dodatočne zanikol, nemôže byť úspešná. Ako skonštatoval i súd prvého stupňa, na tieto skutkové okolnosti môže dlžník podľa odvolacieho súdu poukazovať až pri vymáhaní

pohľadávky správcom. Odvolací súd taktiež uviedol, že existenciu pohľadávky, zapísanej do súpisu dlžník - žalobca ani nespochybňuje, iba tvrdí, že ju započítal voči svojej pohľadávke. Skutočnosť, že žalobca nie je osobou, ktorá by tvrdila, že ona je veriteľom pohľadávky, ale podľa odvolacieho súdu znamená, že sa vylučovacou žalobou žalobca nemôže domáhať práva na vylúčenie pohľadávky zo súpisu. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie odôvodnené v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Dovolateľ poukázal na skutkový stav veci a uviedol, že Ústavný súd SR v postoji k odôvodneniu súdneho rozhodnutia ako integrálneho prvku základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nevytvoril vlastnú originálnu koncepciu, ale prevzal koncepciu z case-law Európskeho súdu pre ľudské práva. Podľa dovolateľa to potvrdzuje výslovný odkaz na rozsudok Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, § 26 v rozhodnutí Ústavného súdu SR vo veci I. ÚS 230/04 (Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2004 — II. polrok, s. 1134), aj skôr vyslovené názory v case-law Európskeho súdu pre ľudské práva v rade konaní. Dovolateľ zdôraznil, že jednou z požiadaviek článku 6 Dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesených účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Hoci rozsah, v ktorom sú súdy povinné uviesť dôvody, sa môže meniť v závislosti od okolností prípadu, opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne) zaoberanie sa takými argumentmi je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu. (Case of Vetrenko v. Moldova, rozsudok z 18. mája 2010).

Dovolateľ poukázal na to, že podľa case-law Európskeho súdu pre ľudské práva vnútroštátny súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí vysporiadať s argumentom, ktorý má dve kumulatívne vlastnosti. Je to argument relevantný, podstatný, významný a týkajúci sa veci a argument konkrétny (Case of Pronina v. Ukraine, § 25), formulovaný dostatočne jasným a presným spôsobom (Case of Krasulya v. Russia, § 52; Hiro Balani v. Spain, § 28). Dovolateľ zdôraznil, že relevantný argument je taký argument, ktorý musí súvisieť s prejednávanou vecou, musí sa týkať otázky riešenej v danom prípade. Podľa dovolateľa Ústavný súd SR vo viacerých rozhodnutiach bližšie konkretizoval, čo znamená vyrovnáť sa s argumentmi, napr. vo veci sp. zn. IV. ÚS 296/09, III. ÚS 311/07, II. ÚS 193/06,

II. ÚS 410/06, III. ÚS 153/07, III. ÚS 402/08, III. ÚS 44/2011. Vzhľadom na uvedené, podľa dovolateľa z doterajšej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR v spojení s case-law Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodit', že „vyrovnať sa“ s argumentom účastníka konania znamená uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybniť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je právne relevantný v okolnostiach prípadu. Preto podľa dovolateľa nestačí, ak súd na argument účastníka konania zareaguje, ale vyrovná sa s ním nedostatočne, „stručným konštatovaním“. Inak povedané, nestačí formálne zaobranie sa námietkou účastníka konania. Súd sa s argumentom musí vyrovnáť dostatočne. Ak argument odmietne, musí podľa dovolateľa súd dostatočným spôsobom uviesť, z akého dôvodu (prečo) argument pokladá za nesprávny. Argumenty súdu uvedené pre odmietnutie argumentov účastníka konania musia byť zrozumiteľné, dostatočne konkrétne, aby naozaj vyvracali alebo spochybňovali argumenty účastníka konania.

V okolnostiach prípadu dovolateľ namietol, že súd prvého stupňa bol povinný pri kvalifikácii jeho právneho postavenia postupovať s využitím analógie pri výklade a uplatnení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave sa podľa dovolateľa tejto otázky, ktorá v okolnostiach prípadu mala zásadný právny význam, ani nedotkol. Odvolací súd podľa žalobcu o jeho odvolacom dôvode vôbec neuvažoval. Uspokojil sa s formálnym odkazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ktorý údajne uplatnil, keď sa stotožnil s odôvodnením rozsudku prvého stupňa. Odvolací súd sa „stotožnil“ s právnym názorom, ktorý súd prvého stupňa podľa dovolateľa vôbec nevyslovil.

Dovolateľ má ďalej za to, že v okolnostiach tohto prípadu Krajský súd v Trnave tým, že mu nezabezpečil ochranu procesných práv zapríčinil, že rozhodnutie odvolacieho súdu, rovnako ako predtým rozhodnutie súdu prvého stupňa, nezabezpečilo ani ochranu dovolateľových hmotných práv. Dovolateľ poukázal na ust. § 24 ods. 1 zákona o konkurze, podľa ktorého účastníkmi konkurzného konania sú dlžník (úpadca), navrhovateľ a veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Výklad pojmu „veriteľ“ v ust. 24 ods. 1 zákona o konkurze nemožno podľa dovolateľa vytrhnúť z kontextu relevantných ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky. Aj on podlieha

generálnemu príkazu článku 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Dovolateľ uviedol, že interpretácia a aplikácia ustanovenia 24 ods. 1 zákona o konkurze založená na súdom uvažovanej metóde reštriktívneho výkladu nie je v súlade s čl. 152 ods. 4, lebo porušuje rad ustanovení Ústavy SR o základných právach, ktoré sa zaručujú dovolateľovi ako žalobcovi. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na to, že podľa zákona o konkurze „dlžníkom“ je osoba, ktorá sa ocitne v osobitne kvalifikovanom právnom postavení úpadcu. Pojem „veriteľ“ má podľa zákona o konkurze širší význam, ako má tento pojem podľa základných predpisov súkromného práva, či už ide o Občiansky zákonník alebo Obchodný zákonník. „Veriteľom“ podľa zákona o konkurze je každá osoba, ktorá má voči úpadcovi akúkoľvek pohľadávku, ktorá spĺňa podmienky pre prihlásenie do konkurzu podľa § 28 a nasl. zákona o konkurze. Súd prvého stupňa tým, že neuplatnil analógiu v interpretácii a aplikácii zákona o konkurze podľa dovolateľa zapríčinil porušenie jeho základných práv súbežne s porušením jeho ľudských práv. Odvolací súd namiesto toho, aby toto porušenie napravil, sa podľa dovolateľa vôbec nezaoberal jeho požiadavkou na uplatnenie analógie v interpretácii a aplikácii zákona o konkurze v okolnostiach jeho prípadu, hoci uplatnenie postupu per analogiam predstavovalo spôsob splnenia ústavnej povinnosti určenej obom všeobecným súdom podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Dovolateľ dodal, že v okolnostiach prípadu je v právnom postavení, v akom sa mu zaručujú nielen práva podľa kódexov súkromného práva a podľa zákona o konkurze, ale aj rad základných práv a slobôd priznaných Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dohovormi o ľudských právach, vrátane Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Dovolateľ v podanom dovolaní ďalej poukázal na jeho právo pokojne užívať svoj majetok. Dodal, že je v prvom rade osobou, ktorej sa zaručuje ochrana vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR v spojení s ľudským právom pokojne užívať svoj majetok tak, ako toto právo zaručuje čl. 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Dovolateľ uviedol, že majetkom podliehajúcim ochrane podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru môžu byť „majetky existujúce“ alebo „majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň legitímnu nádej na ich zhmotnenie“. Naopak, za majetok podľa Protokolu č. 1 sa nepokladá nádej na uznanie bývalého vlastníckeho práva, ktorého výkon už dlho nie je efektívny, ani podmienená pohľadávka, ktorá je premlčaná pre nesplnenie podmienky. Vzhľadom

na uvedené, dovolateľ uviedol, že je chránenou osobou podľa čl. 1 Protokolu č. 1, lebo uplatnil pohľadávku, pre ktorej zhmotnenie má legitímnu nádej. Legitímnu nádej mu zakladá zákon o konkurze samou svojou existenciou, účelom konkurzného konania, jeho inštitucionálnym zabezpečením, aj mechanizmom uplatnenia zákona o konkurze. Dovolateľ dodal, že uplatnil pohľadávku, ktorá nebola premlčaná, a preto patrí do medzí majetku, ktorému sa v režime Rady Európy zabezpečuje ochrana podľa Dohovoru a case-law Európskeho súdu pre ľudské práva. Dovolateľ taktiež uviedol, že podľa Ústavného súdu SR do pojmu majetok patria veci, práva a pohľadávky (II. ÚS 31/04. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2004 — II. polrok, s. 837). Dovolateľovi sa preto zaručuje ochrana aj podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Dovolateľ zdôraznil, že zásahy do práva pokojne užívať svoj majetok sa podľa case-law súdu interpretujú a aplikujú v určitej logickej postupnosti. Zásah do pokojného užívania majetku musí zachovávať spravodlivú rovnováhu medzi potrebami verejného alebo všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami ochrany základných práv jednotlivcov. V okolnostiach prípadu vo fáze tvorby práva nebol podľa dovolateľa identifikovaný verejný záujem, ktorý by oprávnil zákonodarcu na vylúčenie dovolateľa spod ochrany zaručenej právom pokojne užívať svoj majetok v konkurznom konaní. Podľa dovolateľa splnené neboli ani ďalšie podmienky legitimizujúce obmedzenie dovolateľových vlastníckych práv, pričom v okolnostiach prípadu dovolateľ vôbec nie je pozbavený svojho práva pokojne užívať svoj majetok zákonom. K jeho obmedzeniu podľa dovolateľa došlo až vo fáze aplikácie práva reštriktívnou interpretáciou zákona o konkurze orgánom verejnej moci (súdom).

K právu na prístup k súdu dovolateľ v podanom dovolaní uviedol, že ak zákon o konkurze skutočne nepriznáva aktívnu legitimáciu subjektu, ktorý je zároveň veriteľom aj dlžníkom úpadcu, lebo pojem „veriteľ“ sa musí interpretovať a aplikovať jedine doslovne (ako to tvrdil súd prvého stupňa), potom ust. § 24 ods. 1 tohto zákona, ale aj naň nadväzujúce ustanovenia zákona o konkurze, nie sú podľa dovolateľa v súlade s čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovolateľ má podľa jeho názoru v okolnostiach prípadu právo na taký výklad pojmu „veriteľ“ pre potreby aplikácie zákona o konkurze, ktorým sa mu v konkurznom konaní zaručí efektívna ochrana jeho práva pokojne užívať svoj majetok. Osud tejto ochrany, jej dostupnosť alebo popretie závisí od toho, či má právo stať sa účastníkom konkurzného konania ako veriteľ úpadcu, alebo nie.

Dovolateľ v dovolaní poukázal taktiež na to, že účelom čl. 12 ods. 2 Ústavy SR je ochrana pred diskrimináciou. Diskrimináciou je hodnotenie ľudí nie podľa ich individuálnych vlastností, ale podľa príslušnosti k určitej spoločenskej skupine. Európsky súd pre ľudské práva k tejto problematike uviedol, že rozdielne zaobchádzanie s osobami v analogickom alebo relevantne podobnom postavení je diskriminačné, ak nemá objektívne a rozumné odôvodnenie, ktorým je ak nesleduje legitímny cieľ alebo ak neexistuje vzťah rozumnej proporcionality medzi použitými prostriedkami a zámerom, ktorý sa má uskutočniť (Case of Evans v. The United Kingdom. Application No. 6339/05, § 73). Základné právo na prístup k súdu, ani ľudské právo na spravodlivý proces nemožno preto podľa dovolateľa objektívne a rozumne obmedziť tým, že ochranu svojho vlastníckeho práva v záväzkovom právnom vzťahu nepožíva veriteľ, ktorý je zároveň dlžníkom voči tej istej fyzickej alebo právnickej osobe. Takým výkladom sa podľa dovolateľa porušuje procesnoprávna ochrana zaručená vlastníčkovi podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, aj dostupnosť jeho základného práva na súdnu ochranu. Dovolateľ zdôraznil, že účelom základných práv a slobôd, zhodne s účelom ľudských práv a základných slobôd je vytvoriť subjektom práva ochranu predovšetkým proti štátu a jeho orgánom (PL. ÚS 19/09-115, s. 57). Zhodný právny názor na ochranu ľudských práv a základných slobôd vyslovil Európsky súd pre ľudské práva napríklad vo veci Airey (Airey case. Series A, č. 32, s. 12, § 24). S účelom ochrany práv veriteľa v konkurznom konaní nie je podľa dovolateľa zlučiteľné vylúčenie ochrany toho veriteľa, ktorý je zároveň dlžníkom úpadcu. Taká „sankcia“ nezachováva podstatu a zmysel procesných základných práv (právo na súdnu ochranu), ani hmotných základných práv (právo pokojne užívať svoj majetok).

Na základe uvedeného dovolateľ žiada, aby dovolací súd podľa ust. § 243 O. s. p. odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku a o dovolaní podľa § 243b ods. 3 O. s. p. rozhodol tak, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. 09. 2012 a rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 29. 02. 2012 č. k. 25Cbi 15/2010-84 zrušil a priznal dovolateľovi náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že v danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu nie je dovolanie prípustné. Keďže bez toho, aby dovolateľ výslovne uviedol, akým dôvodom zmätočnosti podľa ust. § 237 O. s. p. trpí dovolaním napadnutý rozsudok,

z obsahu dovolania sa dá podľa žalovaného vyvodiť, že dovolateľ pravdepodobne namieta odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Žalovaný k výkladu pojmu „veriteľ“ podľa ust. § 24 ods. 1 zákona o konkurze uviedol, že tento pojem a pojem „dlžník“ sú už odpradáva v právnej teórii i praxi precizované. Podľa žalovaného je bez akýchkoľvek pochybností, že ak je niekto dlžníkom (má záväzok plniť pohľadávku veriteľa, t. j. je povinný plniť svoj dlh), nie je zároveň v tomto záväzkovo-právnom vzťahu aj veriteľom. To opäť bez akýchkoľvek pochybností podľa žalovaného neznamena, že vo vzťahu k inej pohľadávke nemôže byť v právnom postavení veriteľa. Ak právna úprava spája účasť v konkurznom konaní s hmotno-právny postavením veriteľa, podľa žalovaného to neznamena, že ten istý subjekt nie je (nemôže byť) súčasne aj v inom hmotno-právny postavení (napr. ak má zároveň nielen pohľadávku voči úpadcovi, ale aj dlh voči úpadcovi). Keďže interpretácia predmetných pojmov konajúcimi súdmi bola podľa žalovaného jasná a zrozumiteľná, žalovanému nie je zrejmé, aké iné kontexty mal dovolateľ na mysli.

K tvrdeniu dovolateľa, že súd mal pri chýbajúcej právnej úprave použiť analógiu, žalovaný uviedol, že podľa jeho právneho názoru tu žiadna právna úprava nechýba (ako sa dovolateľ nesprávne domnieva), a preto nevznikla ani akákoľvek potreba použiť akúkoľvek analógiu legis. Procesný inštitút vylučovacej (exindačnej) žaloby je v právny poriadku SR už dlhodobo inkorporovaný, používa sa bez väčších interpretačných komplikácií nielen v konkurznom práve, ale napr. aj v exekučny konaní (§ 55 Exekučny poriadku). Základným účelom vylučovacích žalôb je poskytnúť procesnú ochranu cudziemu majetku pred účinkami konania (konkurzného, exekučny) v prípadoch, ak tretiemu subjektu svedčí právo, ktoré vylučuje, aby na tento majetok dopadali účinky tohto konania (typicky napr. právo vlastnícke). Zo skutočnosti, že aktívny vecnú legitimáciu na podanie vylučovacej žaloby podľa ust. § 78 zákona o konkurze nemá dlžník pohľadávky, podľa žalovaného neznamena, že dlžník je zbavený akejkolvek právny ochrany.

Žalovaný zdôraznil, že aj keby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu s odôvodnením, že je potrebné vysporiadať sa ešte s právny argumentáciou žalobcu o potrebe aplikácie analógie, nie je právny možné (de lege lata), aby sa dlžník (žalobca) s úspechom domohol vylúčenia pohľadávky tretej osoby (úpadcu) zo súpisu majetku podstát s odôvodnením, že jeho záväzok (dlh) zanikol započítaním. Prípadné zrušenie rozsudku odvolacieho súdu dovolacím súdom tak nemôže podľa žalovaného priniesť žalobcovi

očakávaný úspech, ale bude v konečnom dôsledku znamenať len ďalšie trovy konania, na ktorých úhradu bude zaviazaný neúspešný účastník konania.

K vyjadreniu dovolateľa o zásahu do práva pokojne užívať svoj majetok, žalovaný dodal, že so závermi množstva rozhodnutí ESLP a Ústavného súdu k otázke práva na pokojné užívanie majetku uvedených dovolateľom, sa nemožno nestotožniť. Pokiaľ ide o pohľadávku dovolateľa, ktorú si ako veriteľ úpadcu riadne a včas prihlásil prihláškou v konkurznom konaní, táto bude uspokojovaná spôsobom upraveným v zákone o konkurze. Táto pohľadávka dovolateľa však nie je predmetom tohto súdneho konania. Žalovanému nie je celkom zrejmé, v akých súvislostiach právo pokojne užívať svoj majetok súvisí s dlhom dovolateľa (dlh/pasívum nie je majetkom). Právny poriadok SR nič podobné ako právo pokojne užívať svoj dlh nepozná. Žalovaný v tejto súvislosti opätovne poukázal na základný účel vylučovacej žaloby.

Žalovaný má za to, že žaloba žalobcu/dovolateľa o vylúčenie pohľadávky úpadcu zo súpisu majetku úpadcu nebola zamietnutá preto, že by súd nepovažoval žalobcu za veriteľa inej prihlásenej pohľadávky v prebiehajúcom konkurznom konaní. To, že si dovolateľ prihlásil svoju pohľadávku v konkurze je podľa žalovaného nespochybniteľný fakt. Dovolateľa je preto potrebné považovať za účastníka konania v procesnom postavení veriteľa práve vo väzbe na pohľadávku, ktorú si riadne a včas prihlásil prihláškou (§ 24 ods. 1 ZoKR). Žaloba žalobcu/dovolateľa o vylúčenie pohľadávky úpadcu zo súpisu majetku úpadcu bola zamietnutá preto, že dovolateľ nie je veriteľom tej pohľadávky, ktorej vylúčenia zo súpisu sa domáha (v tomto smere je podľa žalovaného absolútne bez právneho významu, či dovolateľ je alebo nie je veriteľom akejkoľvek inej pohľadávky voči akémukoľvek dlžníkovi, t. j. aj úpadcovi). Žalovaný dodal, že sám žalobca vo svojej žalobe uvádzal, že nie je veriteľom uvedenej pohľadávky, a že v predmetnom záväzkovo-právnom vzťahu vystupuje v hmotno-právnej pozícii dlžníka.

Na základe uvedených skutočností, keďže podľa žalovaného v konaní nedošlo k žiadnym vadám podľa ust. § 237 O. s. p., a preto nie je pravdepodobné, že dovolaniu dovolateľa bude môcť byť vyhovené, a keďže súčasne dovolateľovi nehrozí žiadna ani len hypotetická ujma na akýchkoľvek jeho majetkových alebo osobnostných právach v súvislosti s právoplatným a vykonateľným rozsudkom, podľa právneho názoru žalovaného neexistuje

racionálny právny dôvod na odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Žalovaný preto ďalej navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol a priznal mu povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania žalobcu vo výške 3 129,60 Eur.

K vyjadreniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca, ktorý namietol vyjadrenie žalovaného k dovolaniu žalobcu, a to jeho nesprávnu interpretáciu uplatneného predmetu dovolania podaného žalobcom. Poukázal na to, že dovolateľ v dovolaní namietol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a v špecifikácii dôvodov pre podanie dovolania aj argumentáciu o nesprávnosti rozhodnutia odvolacieho súdu odkázal v podrobnostiach na argumentáciu, ktorú v dovolaní predložil súdu prvého stupňa dňa 29. 10. 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovolanie účastníka konania upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

V zmysle ust. § 238 O. s. p. platí, že dovolanie proti rozhodnutiu vydanému v procesnej forme rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru

dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nemožno vyvodiť.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len

jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd zameril na otázku, či dovolateľovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odňatiu možnosti konať pred súdom ako dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podstatná časť dovolacích námietok žalobcu spočíva v odkazoch na prípady, podľa ktorých argumenty súdov pre odmietnutie argumentov účastníka konania musia byť zrozumiteľné, dostatočne konkrétne, aby naozaj vyvracali alebo spochybňovali argumenty účastníka konania. Z uvedeného je preto zrejmé, že podľa dovolateľa odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, resp. nedostatočné.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť

súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vyššie citované ustanovenie vedené ustanovenie bolo zavedené novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že zákonodarca ním „reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Ide o ustanovenie v rovine fakultatívnej a umožňuje odvolaciemu súdu sa sústrediť už len na doplnenie presvedčivosti rozhodnutia a odvolacie súdy sa tak môžu sústrediť na judikatúru a odbornú literatúru.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane

mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 29. 02. 2012 č. k. 25Cbi/15/2010-84, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

S odôvodnením súdu prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dodal, že vylučovacia žaloba dlžníka, ktorý v nej argumentuje tvrdením, že dlh dodatočne zanikol, nemôže byť úspešná. Ako skonštatoval i súd prvého stupňa, na tieto skutkové okolnosti môže podľa odvolacieho súdu dlžník poukazovať až pri vymáhaní pohľadávky správcom. Odvolací súd ďalej uviedol, že existenciu pohľadávky zapísanej do súpisu dlžník - žalobca ani nespochybňuje, iba tvrdí, že ju započítal voči svoje pohľadávke. Skutočnosť, že žalobca nie je osobou, ktorá by tvrdila, že ona je veriteľom pohľadávky ale podľa odvolacieho súdu znamená, že sa vylučovacou žalobou žalobca nemôže domáhať práva na vylúčenie pohľadávky zo súpisu.

Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi účastníkmi konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako jeden súvislý celok s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Zákonodarcom upravenou fakultatívnou možnosťou odvolacieho súdu obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho napadnutého rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, preto vo svetle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, nedošlo v danom prípade k porušeniu práva účastníka občianskeho súdneho konania (navrhovateľa) na riadne odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu.

Dovolací súd vzhľadom na zistené skutočnosti konštatuje, že žalobca nebol postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie procesných práv, daných Občianskym súdnym poriadkom. Za týchto okolností je možné uzavrieť, že žalobcovi postupom súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Dovolací súd ďalej uvádza, že žalobca podané dovolanie odôvodnil s poukazom na tvrdenie, že súd prvého stupňa a odvolací súd v danom prípade nesprávne vec právne posúdili. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania vecí. O nesprávne právne posúdenie vecí ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené zdôrazňuje, že ust. § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); nesprávne právne posúdenie ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Námietka dovolateľa, týkajúca sa aktívnej legitímácie a práva pokojne užívať svoj majetok, z pohľadu osoby dotknutej, je otázkou právneho posúdenia, čo v súvislosti s vyššie uvedeným, nezakladá procesnú prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ust. § 238 O. s. p. a neboli zistené (ani tvrdené) vady uvedené v ust. § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania za dva úkon právnej služby (prevzatie a príprava veci, vyjadrenie) po 1 296,37 Eur a 2x paušálnu náhradu po 7,63 Eur + 20 % DPH podľa ust. § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. trovy dovolacieho konania celkom vo výške 3 129,60 Eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. mája 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová